

Susiklaani

Ritva Seppi

Susiklaani

*Kiitokset Kaisulle ja hänen sisäiselle
sudelleen.*

Susiklaani

Ritva Seppi

©Ritva Seppi 2019

Kansi ja kuvat: Ritva Seppi

Kustantaja: BoD- Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD- Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-802-027-1

Pyörät pomppivat metsäautotiellä, kun ystävykset Tuulikki ja Sofi ajoivat pyörillään vierekkäin marjaämpärit pyörän ohjaustangossa. Päivä oli viileän aurinkoinen ja koulusta oli alkanut syysloma. Tytöt rupattelivat iloisesti, kuten oksilla visertelevät tiaisetkin. Mukana marjaämpärissä olivat eväät; sämpylät ja mehupullot.

– Mennään oikein kauas, katsotaan minne tämä tie vie, sanoi Tuulikki.

– Siellä voi olla hyviäkin marjapaikkoja, arveli Sofi.

– Pelottaako sinua, jos vaikka tulee karhu vastaan, pelotteli Tuulikki.

– Tai susi, tuli Sofi mukaan.

– On täällä kuulemma susia ja karhuja, ihmiset ovat kertoneet niistä, muisti Tuulikki.

– Mutta ei me niitä pelätä!

He ajelivat vielä kauan, niin että jalkoja alkoi jo väsyttää, ja janottikin. Niinpä he päättivät pysähtyä ja laittoivat pyöränsä pystyyn tien viereen ja hyppäsivät ojan yli metsän puolelle. Sinne oli tietä tehdessä kasattu kiviä, ja niistä löytyi aivan kuin istuttavaksi sopivat tuolit ja pöytä. Väsyneinä he laittoivat

eväänsä sammaloituneelle kivelle ja aukaisivat me-
hupullon.

– Kuuletko sinä jotain? Kuin joku ampuisi, kuiskasi Sofi.

Tytöt kuuntelivat. Taas kuului laukaus, ja toinen.

– Onko nyt joku metsästysaika? Ihmetteli Tuulikki.

– Minun mielestä ei ainakaan hirviä saa vielä am-
pua.

– Jos niitä jäniksiä sitten saa, arveli Sofi.

– Pupu-parat, huokasi Tuulikki.

Sitten tieltä alkoi kuulua auton ääni.

– Kamalaa, miten lujaa tuo auto tuntuu tulevan,
sanoi Sofi.

Auton jyrinä kuului lähempää ja lähempää ja pian
se vilahti ohi harmaan pölypilven saattamana. Eikä
vain pölypilven, vaan heidän tiellä olleet pyöränsä
kaatuivat rymähtäen ja pyörivät auton jäljissä.

– Hullut! huusi Tuulikki heidän peräänsä, mutta
autoa ei enää näkynyt. Vain pöly kieppui tien päällä.
Tytöt juoksivat katsomaan, miten heidän pyörilleen
oli käynyt. Ne olivat kumollaan, ja Tuulikin pyörän
ohjaustanko oli vääntynyt ja molempien pyörien
maali oli raapiutunut.

– Hulluja, pöhköjä! Ääliöitä!

Kumpikin tutki tarkemmin pyöriään, mutta rattaat ja renkaat olivat ehjät ja ohjaustangon saattoi vääntää takaisin oikeaan asentoonsa.

– Ei nämä kuitenkaan särkyneet pahemmin, Tuulikki huokasi helpottuneena. – Mutta mitä ihmeen väkeä nuo tuollaiset olivat? Mitä he täällä metsässä tekivät? Ei ne mitään marjastajia olleet, kun ampuivatkin. Metsämiehet ovat tosi varovaisia metsässä. Ei ne noin hurjastele ja niillä on oranssit vaatteet päällä, mutta ei minusta noilla mitään metsästysvaatteita ollut.

– Mennäänkö katsomaan, missä ne olivat? Varmaan nähdään auton jäljistä!

Tytöt nousivat varovasti pyörilleen, ne tuntuivat aivan ehyiltä ja tukevilta. Kuitenkin he katsoivat varovasti taakseen, ettei sama auto vain tule ja aja heidän päälle. Tie oli kuitenkin tyhjä ja he lähtivät eteenpäin ja seurasivat auton renkaiden jälkiä.

– Aivan kuin oltaisiin intiaaneja, huomasi Sofi ja nauroi. Kaikki alkoikin tuntua vähän intiaanileikiltä, eikä heitä enää pelottanut. Jäljet jatkuivat syvälle metsään. Sieltä oli kaadettu puita ja suuret tukkikasat oli kerätty tien reunalle. Tiehen oli tehty myös levennys ja siihen auton jäljet loppuivat. Tytöt nousivat pyöriltään ja alkoivat tutkia paikkaa.

– Hei, täällä on ollut nuotio, huomasi Tuulikki. He tutkivat nuotiota ja löysivät makkarapusseja, oluttölkkejä ja tupakan tumppeja.

– Pöhköt, kaikki roskat on jätetty tänne!

– Täällä ne on olleet, nuotiossa palaa vielä hiilet. Mutta niistä voi syttyä tulipalo!

– Meidän pitää sammuttaa se, mutta millä?

– Syödään loput eväät täällä ja juodaan mehu. Mehupullolla saadaan ojasta vettä!

Tämä olikin hyvä idea, sämpylät syötiin, mehu juotiin ja nuotio saatiin sammuksiin ojavedellä.

– Hei, täällä on ammuttu! huomasi Tuulikki ja näytti muovista hylsyä. Niitä löytyikin maasta useita.

– Jos ne on jotain roistoja, huolestui Sofi. – Entä jos ne tulevat takaisin ja näkevät, että me tongitaan niiden paikkoja? – Lähdetään pois!

He katselivat ympärilleen, mutta metsä näytti aivan tavalliselta, mitään rosvoja tai karhuja ei näkynyt. Kuitenkin olo alkoi tuntua turvattomalta ja ajattelemtakaan marjojen poimintaa, he lähtivät kiiwaasti polkemaan pitkää matkaansa kohti kotia. Metsäkin humisi ikään kuin varottavasti, eivätkä he uskaltaneet vilkuilla sivuilleen. Pelko helpotti vasta sitten, kun metsätie päättyi, ja he tulivat tavalliselle tielle, jota pitkin kulki ihmisiä ja autoja. He nauroivat helpottuneina:

– Mikähän meitä niin pelotti? Ne taisivat olla tavallisia rälläkkeitä!

Kotona illalla, sitten kun äiti oli laittanut ruuan ja syöty, äiti istahti sohvalle lukemaan paikkakunnan

lehteä.

– Kylällä on pidetty susi-ilta, hän luki.

– Susi-ilta? ihmetteli Tuulikki. – Mikä se sellainen on?

Äiti luki edelleen: – Ihmiset ovat keskustelleet, mitä pitäisi tehdä, kun susilauma pyörii lähimetsissä.

– Olen minäkin kuullut siitä, myönsi Tuulikki.

– Mutta en ole ajatellut siitä mitään. Onko niistä haittaa?

– Voi niistä olla. Metsästäjiltä on kuulemma kadonnut koiria ja jossain sudet ovat tappaneet lampaita.

– Ois se kyllä aika paha, jos susi söisi meidän Milin, huolestui Tuulikki. – Mutta mitä ne siellä susi-illassa sanoivat?

Äiti silmäili vielä lehteä ja huokasi: – Aika vihaisia mielipiteitä näyttää olevan. Kaikki vain pois, sanovat.

Tuulikki jäi miettimään. Hän ajatteli mummolaansa ja sitä, että mummo on lapsena kulkenut kouluun pimeinä talviaamuina pitkin metsätietä. Jos silloin olisi ollut susia metsässä, varmaan olisi pelottanut. Tai jos entisvanhaan jonkun vanhan papan viimeinen lammas olisi syöty, ei kiva sekään. Metsä alkoi tuntua vähän vaaralliselta. Ainahan he Sofin kanssa pelottelivat toisiaan susilla ja karhuilla, mutta eivät

Tuulikin kotikylässä kuultiin, että salametsästäjät olivat ampuneet susia. Tuulikkia alkoi kiinnostaa, mikä on susien merkitys luonnolle ja miksi niitä vihataan. Tässä selvittelyssä hän sai apua sudelta, joka johdatti hänet kivikautiseen kylään, missä oli kesytettyjä susia. Miksi kylän ihmisiä sanottiin noidiksi ja ihmissusiksi? Samaan aikaan Tuulikki ja hänen ystävänsä Sofi kulkivat salametsästäjien perässä. Retket olivat vaarallisia ja salapoliisin taitoja tarvittiin.

10-12-vuotiaille

9 789528 020264

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi